

Arrest

nr. 235 220 van 16 april 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2020.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 april 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen in 2012 België binnen en verzoekt op 24 februari 2020 om internationale bescherming. Op 26 maart 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 27 maart 2020 aan verzoeker per drager wordt betekend.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn, afkomstig uit Idanre, Ondo state, waar u geboren werd op 1 maart 1975. U groeide op in Idanre, waar u steeds woonde, aanvankelijk met uw gezin van herkomst en tenslotte met uw ouders, vrouw en kinderen in hetzelfde gebouw. U volgde geen onderwijs.

U herstelde auto's en had een kleine zaak met gevogelte, waarmee u uw gezin kon onderhouden. Eind 2008, ongeveer een week voor nieuwjaar, leerde u John kennen. Omdat jullie beide graag drinken en roken werden jullie vrienden. Op 1 januari 2009 was u met hem aan het drinken. U verloor het bewustzijn en John zei dat hij u zou thuisbrengen met zijn auto, maar in plaats daarvan kwam u bij tijdens een initiatie van de Ogboni Society. U lag in een kist en werd op de borst en rug gesneden met de punt van een naald. U kreeg de boodschap dat u nu geïnitieerd was en dat u voortaan enkel nog met mannen kon slapen. Indien u deze instructies niet zou opvolgen, zou u in stukken gesneden worden. U begon dus met mannen te slapen zoals u werd opgedragen, aangezien u wist dat er anders consequenties zouden zijn. Elke zondag zou u samenkomen met de leden van de Ogboni cultus en jullie zouden bespreken met hoeveel mannen jullie geslapen hadden sinds de vorige bijeenkomst. De bedoeling was dat jullie met mannen buiten de groep zouden slapen, de groep geloofde dat dit hen macht en rijkdom zou brengen. Telkens u droomde over uw initiatie wist u dat u met een man diende te slapen. U koos willekeurig mannen uit op straat, aangezien u sinds uw initiatie ook de kracht had om een man door eenvoudige aanraking te laten doen wat u maar wou. De eerste elf keer dat u met een man sliep ondervond u geen problemen. De twaalfde keer werd u echter betrappt door leden van OPC (Oodua Progressive Congres, een politieke partij). U werd gewaarschuwd dat indien u opnieuw betrappt zou worden uw leven niet gespaard zou worden. De dertiende keer werd u na de daad omsingeld door de OPC leden, de man met wie u was werd neergeslagen, maar zelf kon u ontkomen, weliswaar niet zonder pijnlijke verwoningen. U verborg zich in het woud en nam de volgende dag de bus naar Abuja. Op 10 februari 2009 vertrok u uit Nigeria. Na drie dagen kwam u in Libië aan, waar u meerdere dagen verbleef, vooraleer Italië te bereiken op 9 oktober 2009. U bracht er enkele dagen door en kwam op 5 september 2010 in Nederland aan. Na ruim anderhalf jaar verblijf kwam u op 5 mei 2012 in België aan. In maart 2015 werden uw ouders de ene een dag na de andere vermoord door de Ogboni Society. U vroeg humanitaire regularisatie (9 bis) in België op 24 september 2015. Op 17 november 2015 werd u een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Op 19 februari 2020 werd u tegengehouden voor een identiteitscontrole, waarna u werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas, alwaar u op 24 februari 2020 internationale bescherming verzocht.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U werd op 20 maart 2020 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u waarschijnlijk te kwader trouw een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast op de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure. Ook het feit dat u slechts een verzoek hebt ingediend om de uitvoering van een eerdere of op handen zijnde beslissing die tot uw terugdrijving of verwijdering zou leiden, uit te stellen of te verijdelen, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelt in Nigeria voor uw leven te vrezen nadat u door de Ogboni Society gedwongen werd met mannen te slapen. U vreest zowel de Ogboni society als de OPC leden die u meermaals met een man betrapten, als de familie van de man die gedood werd nadat hij met u betrappt werd. (Zie notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, p. 11, 13, 17.) Voorts stelt u dat uw ouders in maart 2015 gedood werden door leden van de Ogboni Society (CGVS p. 6, 14, 16).

Vooreerst dient opgemerkt dat uit uw dossier en uit uw verklaringen blijkt dat u bijna acht jaar in België verblijft (CGVS p. 3, 10), zonder er ooit eerder een nood aan internationale bescherming te hebben ingeroepen. Meer nog, hoewel u stelt dat uw ouders in maart 2015 beide door de Ogboni vermoord

werden (CGVS p. 6, 14, 16), diende u later dat jaar geen asielaanvraag (tegenwoordig 'verzoek om internationale bescherming') maar een regularisatieaanvraag in (zie administratief dossier, regularisatie aanvraag d.d. 24/9/2015). Het feit dat u pas in februari 2020 bescherming verzocht in België, ongeveer acht jaar na uw aankomst in België, bijna drie jaar nadat uw ouders gedood zouden zijn door uw vervolgers en 6 dagen nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht, is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert als dusdanig de ernst van de door u beweerde 'vrees voor vervolging' of het 'risico op het lijden van ernstige schade'. Bovenstaande timing vormt bovendien een sterke aanwijzing dat u uw verzoek om internationale bescherming slechts hebt ingediend om een verwijdering naar uw land van oorsprong te vermijden.

Volgende opmerkingen kunnen bovendien gemaakt worden met betrekking tot uw (on)vermogen om zich de timing van bepaalde gebeurtenissen te herinneren.

Hoewel uw vervolgingsrelaas zich volgens uw verklaringen ruim elf jaar gelden afspeelt, weet u nog exact de datum waarop u geïnitieerd werd bij de Ogboni Society (zie CGVS p. 11) en de datum waarop u Nigeria verliet (CGVS p. 9) en waarop u toekwam in de landen waar u achtereenvolgens verbleef (CGVS p. 10,). U kent deze data echter niet uit uw hoofd, u leest ze af van een briefje dat u bij zich heeft. Aangezien de feiten zich lang geleden afspeelden, kan worden aangenomen dat u op voorhand de moeite genomen heeft uitgebreid na te denken over belangrijke data uit uw relaas en kan het u niet worden kwalijk genomen dat u deze opschreef.

Echter, wanneer u gevraagd wordt om te schatten hoeveel tijd er ongeveer zat tussen bepaalde gebeurtenissen, hebt u de grootste moeite hierop te antwoorden. U stelde in Nigeria steeds in Idanre verbleven te hebben, waar u samen met uw vrouw, kinderen en familie woonde, voor u problemen kreeg. Uw problemen startten bij uw initiatie, op 1 januari 2009 (CGVS p. 11) en kwamen tot een hoogtepunt tijdens een incident waarbij u moest lopen voor uw leven (CGVS p. 13). In een poging te achterhalen hoe lang u na uw problemen op andere plaatsen in Nigeria verbleef, wordt u gevraagd waar u uw laatste nacht in Nigeria doorbracht, waarop u stelt dat u toen de problemen gebeurden, al niet meer in het gebouw (compound) woonde [waar u tot dan toe verbleef, nvd.r.]. Gevraagd of u uw laatste nacht in Nigeria in de compound of elders doorbracht, antwoordt u (naast de kwestie) dat u in Nigeria steeds in hetzelfde gebouw gewoond heeft, tot op het moment dat u problemen kreeg, waarop u wegrende. Gevraagd hoe lang het duurde voor u Nigeria verliet, nadat u wegrende, stelt u dat u op reis vertrok toen het incident gebeurde. Gevraagd of u dan, nadat u uit uw gebouw vertrok slechts één nacht meer doorbracht in Nigeria, dan wel meerdere nachten of zelfs meerdere weken, stelt u dat u het woud in rende en een bus nam zodra u eruit kwam. Hierop wordt u (voor de vijfde keer) gevraagd of u dus nog ergens de nacht doorbracht voor u het land verliet, waarop u dan eindelijk stelt dat u in het woud bleef tot het licht werd en u vervolgens een bus nam om weg te rennen (sic). (CGVS p. 5.) Wanneer u gevraagd wordt hoe u het land verliet vanuit Idanre, stelt u dat u van zodra u aan uw probleem ontsnapte een bus nam naar Abuja. Gevraagd of u nog weet in welke maand en in welk jaar u naar Abuja vertrok, geeft u de datum waarop u effectief uit Nigeria vertrok (welke u afleest van uw briefje). Gevraagd of u in Abuja de nacht doorbracht, stelt u dat u de details niet kan vertellen omdat het lang zou duren en stelt u enkel de datum waarop u effectief uit Nigeria vertrok te vertellen. Gevraagd hoeveel dagen of weken u nog in Nigeria verbleef nadat u het woud inrende en de bus naar Abuja nam, herhaalt u dat u zich de details van uw reis niet kan herinneren omdat het lang geleden is en dat u enkel zeker kan zijn van de dag waarop u effectief uit Nigeria vertrok. (CGVS p. 9.) Pas nadat er gesteld wordt dat u vast nog wel kan vertellen of u, nadat u moest vluchten uit vrees voor uw leven, nog enkele dagen of juist enkele weken in Nigeria doorbracht, stelt u nu dat u misschien nog twee of drie dagen in Nigeria bleef, tussen het moment dat u uit het woud kwam en het moment dat u Nigeria verliet. U kon immers meteen een andere bus naar Libië nemen met het geld dat u bij zich had. (CGVS p. 9, 10.) Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u dit niet meteen kon antwoorden, toen u reeds veel eerder in het gehoor gevraagd werd of u nog enkele dagen, dan wel enkele weken in Nigeria doorbracht, vooraleer het land te verlaten. U werd immers niet gevraagd naar exacte data of zelfs naar het exacte tijdsverloop, u werd enkel gevraagd om aan te geven of u na uw problemen korte (enkele dagen) dan wel langere tijd (enkele weken) in Nigeria verbleef. Zelfs indien uw problemen elf jaar geleden plaatsvonden, zou u nog in staat moeten zijn om dergelijke eenvoudige vraag te beantwoorden, van zodra deze u gesteld wordt.

Uit uw verklaringen blijkt dat er tussen uw initiatie (op 1 januari 2009) en uw vertrek uit Nigeria (op 10 februari 2009) amper zes weken verstreken (CGVS p. 9, 11). U stelt dat uw vrouw vertrok omdat ze kwaad was dat u niet meer zo vaak bij haar kon zijn en omdat u met mannen sliep, en dat ze u verliet van zodra de problemen aanvingen (CGVS p. 8, 9, 11, 12). Gevraagd hoe lang voor uw eigen vertrek ze

dan vertrok, stelt u echter dat het ongeveer vier maanden geweest zal zijn (CGVS p. 9). Er kan niet worden ingezien dat u het vertrek van uw vrouw, dat nochtans pas bij het begin van de problemen plaatsvond, vier maanden voor uw eigen vertrek plaatst, terwijl de data die u zelf aanbrengt m.b.t. de start van uw problemen en uw eigen vertrek, amper zes weken uit elkaar liggen.

Uw moeilijkheden met betrekking tot het benoemen van de tijd die verstreek tussen belangrijke gebeurtenissen binnen uw vluchtrelaas, maken dat uw relaas allesbehalve doorleefd overkomt, waardoor reeds bij voorbaat vraagtekens geplaatst kunnen worden bij de waarachtigheid ervan.

Uw verklaringen met betrekking tot de cultus waartoe u geïnitieerd werd en de activiteiten die u onder hun invloed zou hebben uitgevoerd, overtuigen evenmin.

Met betrekking tot uw (al dan niet vrijwillig) toetreden tot de Ogboni Society legt u wisselende verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk dat u besloot bij de cultus te gaan omdat u John leuk vond (CGVS p. 11), om vervolgens te stellen dat u geïnitieerd werd nadat u gedrogeerd werd en dat John u voor de initiatie nooit over de Ogboni Society sprak (CGVS p. 12).

U stelt verder dat u voor uw initiatie bij de Ogboni Society een vrouw en vier kinderen had en dat jullie erg van elkaar hielden (CGVS p. 14). U leerde John kennen tijdens het drinken en een week nadat u hem ontmoette voerde hij u bewusteloos naar een initiatie van de Ogboni Society (CGVS p. 11, 12). Tegen dat u bij bewustzijn kwam bleek u in een kist te liggen en al geïnitieerd te zijn. U kreeg de boodschap dat u vanaf nu enkel nog met mannen diende te slapen, anders zou u in stukken gesneden worden. (CGVS p. 11.) Indien u met iemand zou praten over het feit dat de Ogboni u dwongen met mannen te slapen, zou u bloed beginnen overgeven tot u zou overlijden (CGVS p. 15). U begon met mannen te slapen telkens u een droom had over de kisten (CGVS p. 13, 14). U sliep met mannen die u willekeurig uitkoos, aangezien u sinds uw initiatie de kracht had om een man te laten doen wat u wil louter door hem aan te raken (CGVS p. 15, 16). Elke zondag kwam u samen met de andere cultleden om te bespreken met wie jullie sinds de vorige bijeenkomst allemaal geslapen hadden. De groep bestond uit allemaal mannen, die elk met andere mannen van buiten de groep dienden te slapen. De groep geloofde dat het slapen met mannen hen macht en rijkdom zou brengen. (CGVS p. 15.) U sliep in totaal elf keer zonder problemen met een man. De twaalfde keer werd u betrap door OCP leden en gewaarschuwd dat u er mee moest ophouden en dat uw leven enkel gespaard werd omdat u in de buurt gekend stond als een verantwoord persoon. De dertiende keer werd de man met wie u sliep doodgeslagen en zelf kon u ternauwernood ontsnappen. (CGVS p. 13.)

Volgens de beschikbare informatie is de Ogboni Society een vereniging die aanvankelijk zowel religieuze als gerechtelijke functies opnam. Tijdens de koloniale periode en na de onafhankelijkheid van Nigeria zou de invloed van de vereniging sterk verminderd zijn en vooral nog het bekomen van voordeel voor de eigen leden tot doel gehad hebben, door intimidatie en zelfs moord. De vereniging wordt dan ook wel eens omschreven als een georganiseerde misdaadbende of 'cult'. Voornamelijk invloedrijke mensen maken er deel van uit, dit in hun eigen belang en voornamelijk vrijwillig. Enkel leden die sowieso al met de vereniging te maken hebben, zoals kinderen van leden die te veel zouden weten, zouden blootstaan aan druk om zich aan te sluiten bij de vereniging. (Zie informatie administratief dossier.) Het betreft dus een soort van sociale netwerk organisatie van invloedrijke mensen die elkaars belangen (niet per definitie op een legale manier) verdedigen. Nergens in de beschikbare informatie over de Ogboni Society wordt er op enige manier gealludeerd aan het nastreven van seksuele relaties tussen mannen.

Uit beschikbare informatie blijkt eveneens dat Nigeria een bijzonder homofob land is, waar homoseksualiteit sinds lange tijd wettelijk verboden (en strafbaar) is en dat de publieke opinie er erg tegen gekant is (zie informatie administratief dossier). Homoseksuelen riskeren afpersing, intimidatie, fysiek geweld en een gebrek aan toegang tot basis gezondheidsvoorzieningen of juridische hulp. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe eender welke groepering in Nigeria, of ze nu wel of niet gelinkt is aan een historische occulte organisatie, tot de overtuiging zou komen dat het afdwingen van seksuele relaties tussen mannen een dienstige manier is om macht en rijkdom te vergaren. Zelfs indien een groep mannen dit zelf komt te geloven, zou het bijzonder gevaarlijk zijn voor hen om te proberen andere, heteroseksuele mannen hierbij te betrekken en hen te dwingen eveneens seksuele relaties met andere mannen aan te gaan (zoals u stelt dat u overkwam, CGVS p. 14). Ze riskeren immers dat de Nigeriaanse gemeenschap zich tegen hen keert van zodra ook maar één man die ze initieerden/intimideren niet zomaar gelooft dat hij bloed zal gaan overgeven als hij spreekt over de zaken waar ze hem toe willen dwingen.

De manier waarop u stelt gedwongen te zijn geweest om met mannen te slapen is dus weinig aannemelijk binnen de context van de Nigeriaanse samenleving. Hoewel kan aangenomen worden dat er mensen zijn die in tovenarij en bovennatuurlijke krachten geloven, kan het CGVS enkel bescherming toekennen op basis van gebeurtenissen die werkelijk plausibel zijn en dus niet op basis van een asielaanvraag waarin bovennatuurlijke gebeurtenissen worden aangehaald. Zelfs indien u persoonlijk wel geloofde dat u geen andere keuze had dan met mannen te slapen (hoewel de manier waarop u hiertoe gedwongen werd reeds weinig aannemelijk overkomt), kan niet worden aangenomen dat u inderdaad de kracht had om dertien willekeurige mannen zo ver te krijgen dat ze met u zouden slapen, louter door hen aan te raken (CGVS p. 15, 16). Uw aanpak is op dit punt volstrekt ongeloofwaardig. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die zouden ontstaan zijn doordat u met deze mannen (en meer specifiek de twaalfde en de dertiende man) sliep, meer bepaald de problemen die u had met de OPC leden.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter vrijwel onaangetast van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Ondo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Ondo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Ondo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt dat in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

U legt een medisch attest voor waarin geattesteerd wordt dat u verklaart sinds 12j last te hebben van uw rechterschouder en in de halsstreek en hiervoor medicatie te nemen. Ook vermeldt het attest dat u verklaart een tand te missen en dat een andere tand gebroken is. In het attest wordt geen melding gemaakt van de littekens die u volgens uw verklaringen voor het CGVS zou opgelopen hebben tijdens uw initiatie bij de Ogboni (CGVS p. 11). In elk geval kan dit attest, opgesteld op basis van uw verklaringen, bovenstaande conclusies niet in een ander daglicht plaatsen. U legt geen documenten voor die uw identiteit of nationaliteit staven. U verklaart hierover dat u in Nigeria een paspoort had, maar dat u het niet meebracht naar Europa (CGVS p. 11). U stelt bovendien in Europa nooit een Nigeriaans paspoort had (CGVS p. 11), hoewel er in uw regularisatiedossier een kopie te vinden is van een Nigeriaans paspoort uitgegeven door de ambassade in Den Haag. Het paspoort was geldig van 1 maart 2012 tot 28 februari 2017. (Zie regularisatieaanvraag d.d. 24/9/2015, toegevoegd aan het administratief dossier.) Er dient dus geconcludeerd te worden dat u met opzet verzweeg in het bezit te zijn (geweest) van documenten die uw identiteit of nationaliteit kunnen staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat het beroep tegen deze beslissing overeenkomstig artikel 39/57, §1, 2e lid, 2° van de Vreemdelingenwet binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing dient te worden ingediend."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker argumenteert in dit middel het volgende:

"- De verzoeker wenst duidelijk te maken dat, in tegenstelling tot wat in het bestreden besluit wordt gesteld, zijn identiteitsbewijs nooit te kwader trouw is geweest. Hij betreurt dat zijn verzoek om bescherming met negatieve vooroordelen is onderzocht. Hij vindt het normaal dat wanneer hij belangrijke beslissingen neemt, bijvoorbeeld "in het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten met een specifieke beslissing om aan de grens te blijven", gebruik kan maken van zijn recht om internationale bescherming aan te vragen zonder dat dit als kwade trouw wordt beschouwd.

Hij legt uit dat vanwege zijn taalproblemen en zijn gebrek aan scholing nooit eerder "taboe" had durven spreken over wat hem was overkomen.

Hij spreekt Yoruba en een beetje Engels, maar weet niet zeker hoe hij zich moet uitdrukken. Wat is er verkeerd aan om te proberen zijn kansen uit te putten door bescherming te vragen en de waarheid te vertellen over wat zijn vertrek uit het land heeft veroorzaakt?

In ieder geval is het indienen van een verzoek om bescherming in een detentiecentrum niet langer gerechtvaardigd door de wens om een kans te verwaarlozen, maar om de uitvoering van een uitzettingsbeslissing uit te stellen of te voorkomen.

- Wat betreft de vrees voor vervolging de verzoeker aanvoert ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming, bevestigt de verzoeker de inhoud van zijn verklaring en wenst hij nadere bijzonderheden te verstrekken tijdens de hoorzitting voor uw Raad.

De verzoeker verwijst in wezen naar zijn uitspraken, die ook in overeenstemming zijn met de beschikbare informatie in bijlage, namelijk "Uit beschikbare informatie blijkt eveneens dat Nigeria een bijzonder homofoob land is, waar homoseksualiteit sinds lange tijd wettelijk verboden (en strafbaar) is en dat de publieke opinie er erg tegen gekamd is. (Zie informatie administratief dossier). Homoseksuele riskeren afpersing, intimidatie, fysiek geweld en een gebrek aan toegang tot basis gezondheidsvoorzieningen of juridische hulp. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe eender welke groeperingen in Nigeria, of ze nu wel of niet gelinkt is aan een historische occulte organisatie tot de overtuiging zou komen dat het afdwingen van seksuele relatie tussen mannen een dienstige manier is om macht en rijkdom te vergaren. Zelfs indien een groep mannen die zelf komt te geloven, zou het bijzonder gevaarlijk zijn voor hen om te proberen anderen, heteroseksuele mannen hierbij te betrekken en hen te dwingen eveneens seksuele relaties met andere mannen aan te gaan (zoals u stelt dat u overkwam, CGVS p.14). Ze riskeren immers dat de Nigeriaanse gemeenschap zich tegen hen keert van zodra ook maar één man die ze initieerden/intimideren niet zomaar geloofd dat hij bloed zal gaan overgeven als hij spreekt over de zaken waar ze hem toe willen dwingen."

- In het geval van zijn terugkeer naar Nigeria vreest de heer M. (...) voor afwijzing door zijn maatschappij van herkomst, en daarom houdt hij vol en handhaaft hij zijn verzoek om bescherming.

- Er lijkt een misverstand te bestaan bij het maken van notities bij de audities. Dit betreft de vrijwillige of onvrijwillige toetreding tot de cultus en de activiteiten binnen de cultus, alsook de gevolgen voor de door de agent behouden versie.

De verzoekster heeft ernstige bedenkingen bij de nauwkeurigheid van het schriftelijk verslag van de tolk van de Yoruba tussen M. (...) en de tolk van het Engels naar het Nederlandse verslag, zonder de mogelijkheid om dit opnieuw te verifiëren.

- De verzoeker herinnert zich dat hij gedrogeerd was en een ingewijde had gevonden en dat hij binnenin handelde als een ingewijde zonder de mogelijkheid te hebben om anders te doen."

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kunnen worden erkend, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot

het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken, nu (i) het feit dat hij pas in februari 2020 bescherming verzocht in België, ongeveer acht jaar na zijn aankomst in België, bijna drie jaar nadat zijn ouders gedood zouden zijn door zijn vervolgers en zes dagen nadat hij naar een gesloten centrum werd overgebracht, een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte, (ii) zijn moeilijkheden met betrekking tot het benoemen van de tijd die verstreek tussen belangrijke gebeurtenissen binnen zijn vluchtrelaas maken dat zijn relaas allesbehalve doorleefd overkomt, (iii) zijn verklaringen met betrekking tot de cultus waartoe hij geïnitieerd werd en de activiteiten die hij onder hun invloed zou hebben uitgevoerd niet overtuigen, en (iv) er voor burgers in de staat Ondo actueel geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij een terugkeer naar Nigeria vervolging te vrezen door de Ogboni Society, die hem gedwongen zouden hebben om met mannen te slapen, door de OPC leden die hem meermaals betrappt zouden hebben met een man, en door de familie van de man die gedood werd nadat hij samen met hem betrappt werd.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Zo vormt het gegeven dat verzoeker pas in februari 2020, ongeveer acht jaar na zijn aankomst in België, bijna drie jaar nadat zijn ouders gedood zouden zijn door zijn vervolgers en zes dagen nadat hij naar

een gesloten centrum werd overgebracht, besloot om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen een contra-indicatie voor de ernst van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming. Verzoekers gedrag kan immers bezwaarlijk getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van het Verdrag van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. Verzoekers laattijdige verzoek om internationale bescherming stemt dan ook niet overeen met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten en toont aan dat verzoeker internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Deze vaststelling ondermijnt ook naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die het tijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming redelijkerwijze zouden kunnen verhinderen. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker vanwege zijn taalproblemen en zijn gebrek aan scholing nooit had durven spreken over wat hem was overkomen, doch dat deze hinderpalen plots van de baan zouden zijn wanneer hij wordt vastgehouden met het oog op een verwijdering. Deze elementen hebben verzoeker overigens ook niet belet om enkele jaren geleden, op 24 juli 2015, een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 5, documenten DVZ, en stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Door verder nog te stellen dat hij het normaal vindt dat hij, *“wanneer hij belangrijke beslissingen neemt, bijvoorbeeld “in het kader van een bevel om het grondgebied te verlaten met een specifieke beslissing om aan de grens te blijven”, gebruik kan maken van zijn recht om internationale bescherming aan te vragen zonder dat dit als kwade trouw wordt beschouwd”*, verklaart verzoeker niet waarom hij niet eerder in België om internationale bescherming heeft verzocht.

Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze vaststelt dat de moeilijkheden die verzoeker ondervindt met betrekking tot het benoemen van de tijd die verstreek tussen belangrijke gebeurtenissen binnen zijn vluchtrelaas maken dat verzoekers relaas allesbehalve doorleefd overkomt en dat hierdoor vraagtekens kunnen geplaatst worden bij de waarachtigheid ervan. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Hoewel uw vervolgingsrelaas zich volgens uw verklaringen ruim elf jaar gelden afspeelt, weet u nog exact de datum waarop u geïnitieerd werd bij de Ogboni Society (zie CGVS p. 11) en de datum waarop u Nigeria verliet (CGVS p. 9) en waarop u toekwam in de landen waar u achtereenvolgens verbleef (CGVS p. 10,). U kent deze data echter niet uit uw hoofd, u leest ze af van een briefje dat u bij zich heeft. Aangezien de feiten zich lang geleden afspeelden, kan worden aangenomen dat u op voorhand de moeite genomen heeft uitgebreid na te denken over belangrijke data uit uw relaas en kan het u niet worden kwalijk genomen dat u deze opschreef.

Echter, wanneer u gevraagd wordt om te schatten hoeveel tijd er ongeveer zat tussen bepaalde gebeurtenissen, hebt u de grootste moeite hierop te antwoorden. U stelde in Nigeria steeds in Idanre verbleven te hebben, waar u samen met uw vrouw, kinderen en familie woonde, voor u problemen kreeg. Uw problemen startten bij uw initiatie, op 1 januari 2009 (CGVS p. 11) en kwamen tot een hoogtepunt tijdens een incident waarbij u moest lopen voor uw leven (CGVS p. 13). In een poging te achterhalen hoe lang u na uw problemen op andere plaatsen in Nigeria verbleef, wordt u gevraagd waar u uw laatste nacht in Nigeria doorbracht, waarop u stelt dat u toen de problemen gebeurden, al niet meer in het gebouw (compound) woonde [waar u tot dan toe verbleef, nvd.r.]. Gevraagd of u uw laatste nacht in Nigeria in de compound of elders doorbracht, antwoordt u (naast de kwestie) dat u in Nigeria steeds in hetzelfde gebouw gewoond heeft, tot op het moment dat u problemen kreeg, waarop u wegrende. Gevraagd hoe lang het duurde voor u Nigeria verliet, nadat u wegrende, stelt u dat u op reis vertrok toen het incident gebeurde. Gevraagd of u dan, nadat u uit uw gebouw vertrok slechts één nacht meer doorbracht in Nigeria, dan wel meerdere nachten of zelfs meerdere weken, stelt u dat u het woud in rende en een bus nam zodra u eruit kwam. Hierop wordt u (voor de vijfde keer) gevraagd of u dus nog ergens de nacht doorbracht voor u het land verliet, waarop u dan eindelijk stelt dat u in het woud bleef tot het licht werd en u vervolgens een bus nam om weg te rennen (sic). (CGVS p. 5.) Wanneer u gevraagd wordt hoe u het land verliet vanuit Idanre, stelt u dat u van zodra u aan uw probleem ontsnapte een bus nam naar Abuja. Gevraagd of u nog weet in welke maand en in welk jaar u naar Abuja vertrok, geeft u de datum waarop u effectief uit Nigeria vertrok (welke u afleest van uw briefje). Gevraagd of u in Abuja de nacht doorbracht, stelt u dat u de details niet kan vertellen omdat het lang zou duren en stelt u enkel de datum waarop u effectief uit Nigeria vertrok te vertellen. Gevraagd hoeveel dagen of weken u nog in Nigeria verbleef nadat u het woud inrende en de bus naar Abuja nam, herhaalt u dat u zich de details van uw reis niet kan herinneren omdat het lang geleden is en dat u enkel zeker

kan zijn van de dag waarop u effectief uit Nigeria vertrok. (CGVS p. 9.) Pas nadat er gesteld wordt dat u vast nog wel kan vertellen of u, nadat u moest vluchten uit vrees voor uw leven, nog enkele dagen of juist enkele weken in Nigeria doorbracht, stelt u nu dat u misschien nog twee of drie dagen in Nigeria bleef, tussen het moment dat u uit het woud kwam en het moment dat u Nigeria verliet. U kon immers meteen een andere bus naar Libië nemen met het geld dat u bij zich had. (CGVS p. 9, 10.) Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u dit niet meteen kon antwoorden, toen u reeds veel eerder in het gehoor gevraagd werd of u nog enkele dagen, dan wel enkele weken in Nigeria doorbracht, vooraleer het land te verlaten. U werd immers niet gevraagd naar exacte data of zelfs naar het exacte tijdsverloop, u werd enkel gevraagd om aan te geven of u na uw problemen korte (enkele dagen) dan wel langere tijd (enkele weken) in Nigeria verbleef. Zelfs indien uw problemen elf jaar geleden plaatsvonden, zou u nog in staat moeten zijn om dergelijke eenvoudige vraag te beantwoorden, van zodra deze u gesteld wordt.

Uit uw verklaringen blijkt dat er tussen uw initiatie (op 1 januari 2009) en uw vertrek uit Nigeria (op 10 februari 2009) amper zes weken verstreken (CGVS p. 9, 11). U stelt dat uw vrouw vertrok omdat ze kwaad was dat u niet meer zo vaak bij haar kon zijn en omdat u met mannen sliep, en dat ze u verliet van zodra de problemen aanvingen (CGVS p. 8, 9, 11, 12). Gevraagd hoe lang voor uw eigen vertrek ze dan vertrok, stelt u echter dat het ongeveer vier maanden geweest zal zijn (CGVS p. 9). Er kan niet worden ingezien dat u het vertrek van uw vrouw, dat nochtans pas bij het begin van de problemen plaatsvond, vier maanden voor uw eigen vertrek plaatst, terwijl de data die u zelf aanbrengt m.b.t. de start van uw problemen en uw eigen vertrek, amper zes weken uit elkaar liggen.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het bevestigen van de inhoud van zijn verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de voorgaande gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Daarbij komt dat de commissaris-generaal op goede gronden oordeelt dat verzoekers verklaringen over de cultus waartoe hij geïnitieerd werd en de activiteiten die hij onder invloed van de Ogboni Society zou hebben uitgevoerd niet overtuigen. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente toelichting:

“U stelt verder dat u voor uw initiatie bij de Ogboni Society een vrouw en vier kinderen had en dat jullie erg van elkaar hielden (CGVS p. 14). U leerde John kennen tijdens het drinken en een week nadat u hem ontmoette voerde hij u bewusteloos naar een initiatie van de Ogboni Society (CGVS p. 11, 12). Tegen dat u bij bewustzijn kwam bleek u in een kist te liggen en al geïnitieerd te zijn. U kreeg de boodschap dat u vanaf nu enkel nog met mannen diende te slapen, anders zou u in stukken gesneden worden. (CGVS p. 11.) Indien u met iemand zou praten over het feit dat de Ogboni u dwongen met mannen te slapen, zou u bloed beginnen overgeven tot u zou overlijden (CGVS p. 15). U begon met mannen te slapen telkens u een droom had over de kisten (CGVS p. 13, 14). U sliep met mannen die u willekeurig uitkoos, aangezien u sinds uw initiatie de kracht had om een man te laten doen wat u wil louter door hem aan te raken (CGVS p. 15, 16). Elke zondag kwam u samen met de andere cultleden om te bespreken met wie jullie sinds de vorige bijeenkomst allemaal geslapen hadden. De groep bestond uit allemaal mannen, die elk met andere mannen van buiten de groep dienden te slapen. De groep geloofde dat het slapen met mannen hen macht en rijkdom zou brengen. (CGVS p. 15.) U sliep in totaal elf keer zonder problemen met een man. De twaalfde keer werd u betrappt door OCP leden en gewaarschuwd dat u er mee moest ophouden en dat uw leven enkel gespaard werd omdat u in de buurt gekend stond als een verantwoord persoon. De dertiende keer werd de man met wie u sliep doodgeslagen en zelf kon u ternauwernood ontsnappen. (CGVS p. 13.)

Volgens de beschikbare informatie is de Ogboni Society een vereniging die aanvankelijk zowel religieuze als gerechtelijke functies opnam. Tijdens de koloniale periode en na de onafhankelijkheid van Nigeria zou de invloed van de vereniging sterk verminderd zijn en vooral nog het bekomen van voordeel voor de eigen leden tot doel gehad hebben, door intimidatie en zelfs moord. De vereniging wordt dan ook wel eens omschreven als een georganiseerde misdaadbende of ‘cult’. Voornamelijk invloedrijke mensen maken er deel van uit, dit in hun eigen belang en voornamelijk vrijwillig. Enkel leden die sowieso al met de vereniging te maken hebben, zoals kinderen van leden die te veel zouden weten, zouden blootstaan aan druk om zich aan te sluiten bij de vereniging. (Zie informatie administratief dossier.) Het betreft dus een soort van sociale netwerk organisatie van invloedrijke mensen die elkaars

belangen (niet per definitie op een legale manier) verdedigen. Nergens in de beschikbare informatie over de Ogboni Society wordt er op enige manier gealludeerd aan het nastreven van seksuele relaties tussen mannen.

Uit beschikbare informatie blijkt eveneens dat Nigeria een bijzonder homofob land is, waar homoseksualiteit sinds lange tijd wettelijk verboden (en strafbaar) is en dat de publieke opinie er erg tegen gekant is (zie informatie administratief dossier). Homoseksuelen riskeren afpersing, intimidatie, fysiek geweld en een gebrek aan toegang tot basis gezondheidsvoorzieningen of juridische hulp. Er kan dan ook niet worden ingezien hoe eender welke groepering in Nigeria, of ze nu wel of niet gelinkt is aan een historische occulte organisatie, tot de overtuiging zou komen dat het afdwingen van seksuele relaties tussen mannen een dienstige manier is om macht en rijkdom te vergaren. Zelfs indien een groep mannen dit zelf komt te geloven, zou het bijzonder gevaarlijk zijn voor hen om te proberen andere, heteroseksuele mannen hierbij te betrekken en hen te dwingen eveneens seksuele relaties met andere mannen aan te gaan (zoals u stelt dat u overkwam, CGVS p. 14). Ze riskeren immers dat de Nigeriaanse gemeenschap zich tegen hen keert van zodra ook maar één man die ze initieerden/intimideren niet zomaar gelooft dat hij bloed zal gaan overgeven als hij spreekt over de zaken waar ze hem toe willen dwingen.

De manier waarop u stelt gedwongen te zijn geweest om met mannen te slapen is dus weinig aannemelijk binnen de context van de Nigeriaanse samenleving. Hoewel kan aangenomen worden dat er mensen zijn die in tovenarij en bovennatuurlijke krachten geloven, kan het CGVS enkel bescherming toekennen op basis van gebeurtenissen die werkelijk plausibel zijn en dus niet op basis van een asielaanvraag waarin bovennatuurlijke gebeurtenissen worden aangehaald. Zelfs indien u persoonlijk wel geloofde dat u geen andere keuze had dan met mannen te slapen (hoewel de manier waarop u hiertoe gedwongen werd reeds weinig aannemelijk overkomt), kan niet worden aangenomen dat u inderdaad de kracht had om dertien willekeurige mannen zo ver te krijgen dat ze met u zouden slapen, louter door hen aan te raken (CGVS p. 15, 16). Uw relaas is op dit punt volstrekt ongeloofwaardig. Bijgevolg kan evenmin geloof gehecht worden aan de vervolgingsfeiten die zouden ontstaan zijn doordat u met deze mannen (en meer specifiek de twaalfde en de dertiende man) sliep, meer bepaald de problemen die u had met de OPC leden."

Ook hier onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Hij beperkt zich louter tot het bevestigen van de inhoud van zijn verklaringen, tot het stellen dat Nigeria een zeer homofob land is – wat in de bestreden beslissing ook wordt erkend en als reden wordt opgegeven waarom niet kan worden ingezien hoe de Ogboni Society in Nigeria tot de overtuiging zou komen dat het afdwingen van seksuele relaties tussen mannen een dienstige manier is om macht en rijkdom te vergaren – en tot zijn vrees om bij terugkeer naar Nigeria door zijn maatschappij van herkomst te worden afgewezen, doch hij slaagt er niet in deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het medisch attest van 23 maart 2020 dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure voorlegde (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten') kan omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover in de bestreden beslissing als volgt:

"U legt een medisch attest voor waarin geattesteerd wordt dat u verklaart sinds 12j last te hebben van uw rechterschouder en in de halsstreek en hiervoor medicatie te nemen. Ook vermeldt het attest dat u verklaart een tand te missen en dat een andere tand gebroken is. In het attest wordt geen melding gemaakt van de littekens die u volgens uw verklaringen voor het CGVS zou opgelopen hebben tijdens uw initiatie bij de Ogboni (CGVS p. 11). In elk geval kan dit attest, opgesteld op basis van uw verklaringen, bovenstaande conclusies niet in een ander daglicht plaatsen. U legt geen documenten voor die uw identiteit of nationaliteit staven. U verklaart hierover dat u in Nigeria een paspoort had, maar dat u het niet meebracht naar Europa (CGVS p. 11). U stelt bovendien in Europa nooit een Nigeriaans paspoort had (CGVS p. 11), hoewel er in uw regularisatiedossier een kopie te vinden is van een Nigeriaans paspoort uitgegeven door de ambassade in Den Haag. Het paspoort was geldig van 1 maart 2012 tot 28 februari 2017. (Zie regularisatieaanvraag d.d. 24/9/2015, toegevoegd aan het administratief dossier.) Er dient dus geconcludeerd te worden dat u met opzet verzweeg in het bezit te zijn (geweest) van documenten die uw identiteit of nationaliteit kunnen staven."

Door er louter op te wijzen dat zijn identiteitsbewijs nooit te kwader trouw is geweest, beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder evenwel met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Hij toont hiermee de onjuistheid van de motieven niet aan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Nigeria zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal als volgt:

“Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie ‘COI Focus Nigeria: Veiligheidssituatie in verband met Boko Haram’ dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Ondo te worden beoordeeld.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Ondo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Ondo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.”

Verzoeker laat de voormelde motieven geheel onverlet. Hij voert hiertegen niet één argument aan en brengt evenmin enig begin van informatie bij dat aan deze motieven afbreuk zou kunnen doen. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de situatie in zijn land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat deze beantwoordt aan de criteria bepaald in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Yoruba machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

D. DE BRUYN